

jeg saa maa sige, som vi skulle have for den Lov, vi staae i Beredskab med at votere, og fordi vi netop derved lettest vilde see, hvorledes Loven vil komme til at virke for danske Underaatter. Det svenske Lovb. indholder, som det er det Thing vil vide, den samme Hovedbudskaale som den, der gaar igjennem det danske, nemlig Bestemmelse om Sog og Lærret imod Danske i Sverrig og om Berettigelse for danske Domme til at exequeres i Sverrig. Den første Bestemmelse findes i § 9, der i det Hele svarer til § 6 i det danske Lovb., og dersom den Endring, som Udvalget har tilladt sig at bringe i Forslag netop med Hensyn til den danske Bearbejdelse af denne Paragraph, maatte vinde Thingets Bifald, vilde for Fremtiden de to Paragrapher endog blive eenslydende i begge Lovb. Dette er imidlertid ikke Lovens Hovedside, thi det ligger i Sagens Natur, at det be- roer paa enhver Lovgivningsmagt at ordne sin Domsmyndighed ligeoverfor Landets egne og lige- overfor fremmede Underaatter, som den vil. En saadan Bestemmelse behøvede ikke at finde sin Plads i en mellemrigt Lov.

Naar den ikke bestemtindre er optagen i dette Lovb., have vi i vor Betænkning imidlertid søgt at vise, at det maatte ansees for at være i sin Orden, at Principet dog her blev udtalt, selv om der ikke fandtes noget Nyt i Gjennem- førelsen. Af særlig Interesse er det dog i saa Henseende, at Paragraphen anviser en ny Vej for Danske til i Sverrig at søge Ret over dem, der vilde unddrage sig Dpfylbelsen af lovlige indgaaede Forpligtelser ved at gaae over Sundet. Efter et kort Dphold nogen Tid, som det hedder, og som maa antages at svare til 8 Uger her i Landet, vil en Medcontrahent, der har brudt sine Forpligtelser her i Landet og søgt at und- drage sig deres Dpfylbelse ved at reise til Sverrig, kunne fagives paa hans nye Dpholds- sted. — Langt vigtigere er imidlertid den anden Side af Sagen — danske Dommes Fuldb- yrdelse i Sverrig, thi derved bydes et Middel til at naae den Danske, der, efter allerede her at være domfældt eller vel endog blot stævnet til Dom, søger at unddrage sig sine Forpligtelser ved at gaae over Rigets Grændser; dette vil i Frem- tiden blive umuligt for ham, netop fordi danske Domme kunne fuldbyrdes ligesaavel i Sverrig

som her. Denne Deel af Lovb. er derfor aabenbart Sagens væsentlige, Sagens Hoved- side; og nu tør jeg vel troe, at deels Lovb. kasts Motiver deels Udvalgets Betænkning vilde have vist, hvor naturligt, hvor simpelt og smukt denne Tanke er bleven gennemført. Den danske Dom kommer til et fremmed Land, Naboriget, og forevises der for en Foged. Det tillades ikke denne at anstille Underfølgelse, om Dommen maa være affagt af et competent Tribunal i Danmark; Dommen fører med sig Bevidnelse af en dansk Embedsmand, der giver fuldstændig Garanti herfor, og den danske Dom nyder dermed fuldstændig Borgret i Sverrig, fuldbyrdes der paa samme Maade, som her i Landet, uden at den paaagjældende Requisite formaaer derimod at reise Competenceindsigelse. Dette gjælder, selv naar det er en dansk Under- rets- eller Overretsdom, kun at Begjæringen om Execution da, ligesom her i Landet, kan standses ved en Paavistning af, at der er fore- taget de behørigte Skridt til Indankning for et høiere Tribunal; Forskjellen er blot den, at terminus executionis er sat noget længere end for Fuldbyrdselsen her i Riget — til 3 Maaneder for at give den paaagjældende, der muligvis — det kan jo tænkes — i lovlige Grunde er dragen til Sverrig, Tid og Leilighed til at værge sig ved at udtage Stævning. Med andre Ord: for alle danske Domme er Rigsgrændsen ubflettet, og for alle den Art af borgerlige Mellemværender, som ere paatænkte ved Lov- udkastet, er der aabnet eet stort fælles Rets- gebet, Danmark og Sverrig. Det er Hoved- tanken i det svenske Lovb. Det danske vil Thinget vide, hder blot Gjengjæld, og det vil vide — jeg tør i saa Henseende henvise til Betænk- ningen — at det er lykkes Regjeringen at opnaae virkelig fuldstændig Gjenfaldighed, saavdt Lov- givningerne overhovedet have tilladt det. Det er kun endelige svenske Domme, der her i Lan- det kunne fuldbyrdes; men skulde der være nogen Betænknelighed ved at aabne Afgang for et frem- med Lands Domme, saa maatte den vel blive meget mindre, naar vi erkende, at vi her kun have med det fremmede Lands endelige Domme at gjøre. Men det er iøvrigt ingen saadan Betænknelighed, der har ledet til denne Ind- fænkning, hvorimod Grunden er at søge i den